

NOTIFICATIE.

DE GOVERNÉUR der PROVINCIE GELDERLAND.

Brengt bij deze ter kennis van de ingezetenen, dat, achtereenvolgens bepaling van Zijne Excellentie den Heer Opperhovestervoor de noordelijke provincien en van Heeren Gedeputeerde Staten van Gelderland, met alteratie van hetgeen vroeger ten dezen was besloten, alnu is vastgesteld, dat de lange jacht, tot de uitoefening van welke de Maandag, Woensdag en Vrijdag was bepaald, alleen zal mogen worden uitgeoefend des Dingsdags, Donderdags en Zaturdags.

Hij zal deze alom worden gepubliceerd en geaffigeerd, waar gebruikelijk is, en in de Arnheemsche Courant worden geinsereerd.

Arnhem, den 7. September 1827.

De Gouverneur voortsind.
VAN HEECKEREN VAN KELL.

FRANKFORT, den 8. September.

De Russische gezant te Konstantinopel heeft aan alle kapiteins van Russische schepen Goen wéler, dat zij geene krijgsbehoeften of levensmiddelen voor de oorlogvoerende partijen aan boord mogen nemen. Dit verbod overtredende, zullen zij met confiscatie gestraft worden. Men beschouwt dezen maatregel als een gevolg van het traktaat, dat den 6. Julij te Londen gesloten is.

— Uit Konstantinopel wordt den 10. Augustus het volgende geschreven:

„In onze stad is alles rustig, de organisatie der nieuwe troepen, alsmede de hervorming van het bestuur des rijks over het algemeen gaat snel voort en vindt geene hinderpalen meer. Men zet de werken in het arsenaal krachtadig door en de Grootste Heer heeft bevel gegeven, dat verscheidene oorlogschepen zouden worden uitgerust. Z. Hoogh. neemt dit gedeelte van de dienst zeer ter harte en verzuimt niets om eene aanzienlijke zeemagt ter zijner beschikking te hebben.

Uit Alexandria verneemt men, dat de Pacha aldaar een groot aantal schepen van allerlei soort bijeenbrengt, welke ongeveer 5000 man aan boord kunnen nemen, en dat, zoodra het bestemde getal zal zijn ingescheept, de vloot dadelijk naar Morea zal zeilen. Men gelooft, dat zij niet het einde van Augustus op de plaats harer bestemming zal zijn. De Turksche zeemagt zal door de hulp, welke men uit Egipte verwacht, aanzienlijk versterkt, en het leger van Ibrahim voltallig gemaakt worden. Ibrahim ontmoet tegenwoordig geen tegenstand op het Schiereiland en houdt zich onledig met de granen in te oogsten, welke hij, benevens de uijen en wijnen, naar de magazijnen van Patras laat overbrengen. Hij schijnt de ontwerpen, die hij vroeger tegen Napoli di Romania had gesmeed, voor het oogenblik opgegeven en tot gunstiger gelegenheid uitgesteld te hebben.

WEENEN, den 2. September.

Den 2. Augustus is te Konstantinopel de nieuw gebouwde kasernie in David-Pacha plegtig geopend, in tegenwoordigheid van den Sultan en de grooten des rijks. De Sultan gaf zelf den sleutel dezer Kasernie aan den bevelvoerende overste. Zij is voor 6000 man bestemd; voorloopig zijn er 1500 man in gehuisvest. — De gelijkstelling van de Topdschis of Artilleristen, in krijgstuicht, met de overige troepen, is zonder hinder volbragt. Voortaan mogen zij niet meer, gelijk voorheen, een bedrijf bij hunne militaire betrekking uitoefenen.

Volgens berigten uit Adrianopel, van de laatste helft van Julij, is een aanzienlijk gedeelte dezer stad verbrand.

PETERSBURG, den 28. Augustus.

Volgens berigten uit het leger van Georgie, zijn den 21. Julij duizend huisgezinnen van de overzijde der Aras tot ons overgekomen.

De Generaal-Majoor Baron Sacken is tot op 20 wersten van het kamp van Abbas-Mirza, bij Tchors, geweest, zonder eenen enkelen vijandigen ruiter te ontmoeten.

Drie stammen, die de bergtoppen tegen over Scheki bewonen, hebben den eed van getrouwheid aan Z. M. den Keizer afgelegd.

LONDEN, den 4. September.

Het ministerie is thans weder volledig en aldus zamengesteld: Eerste minister, lord Goderich; kanselier van den exchequier, de heer Herries; minister van buitenlandsche zaken, lord Dudley and Ward; minister van de kolonien, de heer Huskisson; minister van binnenlandsche zaken, de markies van Lansdown; groot-meester van de artillerie, de markies van Anglesea; lord kanselier, lord Lyndhurst; voorzitter van den raad, de hertog van Portland; lord van het geheim zegel, de graaf van Carlisle; voorzitter van het departement van koophandel en schatmeester der zeemagt, de heer C. Grant; secretaris van het departement van oorlog, lord Palmerston; voorzitter van de kamer van controle, de heer C. W. Wynne; kanselier van het hertogdom van Lanoaster, lord Bexley; muntmeester, de heer Tierney; directeur der bosschen, de heer Sturges Boarne; secretarissen van de schatkist, de heeren Plantu en Courtenay, enz.

Bij de mededeling dezer opgave meldt de Courier, dat bij al de be- raadslagingen, welke over de samenstelling van het nieuwe ministerie hebben plaats gehad, er nooit is gedacht aan eenige verandering of wijziging der beginselen van bestuur, door wijlen den minister Canning aangenomen. Niet alleen was het de wil des Konings, dat men van die beginselen niet zou afwijken, maar het was ook de ernstige wensch van zijne vertrouwde dienaars en raadslieden, dat noch in de binnenland- sche, noch in de buitenlandsche staatkunde, iets zou worden verstoord van hetgeen door wijlen hunnen ambtgenoot was opgerigt. Hoezeer het den heer Canning niet vergund werd, de voltooiing te zien van veel dat hij begonnen had, zegt de Courier verder, leefde hij echter geluk- kiglijk lang genoeg, om den weg, dien hij dacht te volgen, af te bakenen met genoegzame duidelijkheid, om alle toekomstige twijfeling en onzeker- heid weg te nemen.

Bij deze gewenschte schikking van zaken, heeft men het genoeg, dat de hertog van Wellington den post van opperbevelhebber der landmagt weder heeft aanvaard; een post, die gewis aan niemand beter dan aan hem toevertrouwd was.

— Volgens de jongste tijdingen uit Brazilië, moet men verwachten, dat don Miguel eerlang het regentschap van Portugal zal aanvaarden.

Er moet reeds een staatsdienaar van Londen naar Weenen vertrokken zijn, om den prins naar Lissabon te geleiden. Men weet nog niet of hij over Engeland of Frankrijk derwaarts zal gaan.

BRUSSEL, den 7. September.

Z. K. H. de Prins van Oranje, is, vergezeld van zijne adjudanten, enz. heden morgen ten 10 ure, naar het kamp van St. Omer vertrokken.

De generaal baron Fagel, Nederlandsch gezant te Parijs, was reeds ten 8 ure vertrokken, om zich mede naar dit kamp te begeven.

De vereischte logementen voor Z. K. H. den Prins van Oranje en Hoogdeszelfs gevolg, zijn reeds te St. Omer besteld.

Men verzekert ook, dat de gezanten van Oostenrijk, Napels en Engeland te Rijsel een bezoek bij den Koning van Frankrijk zullen gaan afleggen.

— De heer Carton de Villorot, luitenant-kolonel in Nederlandsche dienst, meldt, dat hij heeft medegewerkt tot het traktaat, hetwelk tus- schen Rusland, Engeland en Frankrijk, ten behoeve van Griekenland, is gesloten. In October 1826 heeft hij daaromtrent eene memorie aan wijlen den minister Canning ingezonden, welke aanleiding heeft gegeven tot eene briefwisseling tusschen hem en dien minister.

UTRECHT, den 9. September.

In een particulieren brief uit Groningen, van den 1. dezer, wordt ge- meld, dat het aldaar met den staat der gezondheid weder niet gunstig uitziet; er zijn een aantal zieken, en de sterfte is aanmerkelijk grooter dan in gewone tijden.

In de week van den 31. Augustus tot en met den 6. dezer, zijn te Groningen overleden 33 personen, 18 oude en 15 jonge.

Mengelwerk.

EEN WOORD OVER DEN TEGENWOORDIGEN TOESTAND DER NEDERLANDSCHE BOEKBEORDERLING.

III.

(Vervolg en slot van No. 104.)

De bewijzen voor hetgeen beweerd is, liggen verspreid in de Vaderlandsche boekbeoordelede tijdschriften, wier aantal in evenredig- heid toeneemt, dat hunne innerlijke waarde vermindert. Men zal dan, met uitzondering van die weinige, welke zich op den duur gunstig onder- scheiden, niet ligt eenig nummer dier tijdschriften in handen krijgen, van het welk niet op eene of meer der daarin voorkomende recensien deze of gene der hier gemaakte aanmerkingen van toepassing zijn. Wij nemen tot staving hiervan uit de menigte dier tijdschriften het eerste bes- te boekje, dat ons voor de hand komt: het is de *Vaderlandsche Letter- oefening voor December 1826, No. 15*, een nummer, dat wij, wegens het betrekkelijk groot aantal van zulke recensien, die niet geheel afge- keurd verdienen te worden, niet zouden gekozen hebben, als onpartij- digheid ons niet had aangeraden, om aan het soeven de keuze over te laten. Men vindt hier zeventien recensien van even zoo vele grootere en klei- nere werken; en van deze zijn er niet minder dan acht, van welken de volgende inhouds-opgave kan doen zien, hoe weinig zij de plaats verdienen, die zij in een zoo veel genoemd tijdschrift beslaan, terwijl de negen overige zich voornamelijk daardoor als beter onderscheiden, omdat zij niet naast zulke staan, die aan alle vereischten geheel voldoen.

J. Consius, *de ware vergenoegdheid* enz. Dit werk is van een goed schrijver, en bevat wel geene predikationen, maar zedekundige lessen voor godsdienstige menschen uit den middelstand. — Voorts wordt de inhoud van het werk, of liever de opschriften van de onderscheidene afdeelingen opgegeven. — Dit is al wat Recesent te zeggen had van een oorspronke- lijk werk van 422 bladz. Dit weinige beslaat 2 bladz. —

Van denzelfden schrijver. *Spreuken van onzen Heer, enz.* In dit werk worden de spreuken in Matth. V. VI. VII. te vinden, behandeld. Omdat het goed is wordt het aangeprezen. — Recesent zou dit werk wel doorloopen; maar hij heeft geenen tijd, omdat hij nog zoo veel te recen- sieren heeft; weshalve hij dit werk (ter beoordeeling?) aan andere tijdschriften moet overlaten. Bij geluk valt hem, hoe veel haast hij ook mogt hebben, nog bij tijds in, dat de schrijver door welgekozene voor- beelden opheldert en roert, zoo als men zien kan aan zekere Sirena van welke hij spreekt. — Ach, dachten wij zoo bij ons zelve, toen wij dit lazen: wat heeft die letteroefenaar het toch altijd druk! De man heeft nauwelijks tijd om de tittels op de letters i te zetten; veel minder nog om een begonnen blad papier ten einde vol te schrijven. —

J. C. A. SANDER *De Protestant* enz. Deze woordelijke recensie, ver- moedelijk in een oogenblik geschreven dat de schrijver minder haast had, bevat, na aftrek van al wat men er zulk een oogenblik, zonder er veel bij te denken, al zoo zegt, niet veel anders dan de stelling: dat dit werkje tegen de door den Pastoor de la Forest opgegevene manier, om protestanten Roomsch-Katholijk te maken, en gelijksoortige schriften ge- rigt, niets zal haten, ten zij het korte satijnen behelste (waarin Recesent zeer knap schijnt te zijn); omdat het niet mogelijk is om bij de Roomsch- katholijken het booze uit hun midden weg te doen (wat SANDER als mid- del had opgegeven om Protestanten en-Roomsch-Katholijken te vereenigen.) Voor het overige wordt er gezegd, dat dit boek zeer veel goeds bevat, dat de hoofdzaak voelbaar waar is. Aan het einde dezer recensie schijnt Recesent zich weder bezonnen te hebben omtrent de satijnen (wat men aan iemand toe moet geven, wien de groote drukte het hoofd wel eens om doet loopen.) Hij meent namelijk nu, dat in beschaving, in verstan- dige en zedelijke verlichting het ware middel te vinden zij, om de Ka- tholijken met de Protestanten te bevredigen. Hier wordt ons de redene- ring duister; want wij dachten, dat juist zulke populaire boekjes, als dat van S., middelen ter bevordering van beschaving en verlichting zijn. Maar wacht! hier ontdekken wij eene fraaie natuurwet in die recensie: namelijk, het misnoegen tegen dit boekje neemt gaande weg af, en het genoeg in hetzelfde neemt regelmatig toe, in evenredigheid dat de re- censie langer wordt; zoodat hieruit met zekerheid kan worden opgemaakt, dat, als recensent nog maar tijd had gehad om eene enkele bladzijde vol te schrijven, het boekje alleruoortreffelijkst zou geworden zijn.

G. J. F. CRAMER VON BAUMGARTEN, *Bijdragen tot verklaring van het N. Testament* enz. Deze recensie is, waarschijnlijk met toespeeling op het groot gezag en de achtbaarheid der letteroefening, opgesteld in den vorm van een bevelschrift van den minister van justitie; en daarom dan ook zoo kort, dat men nauwelijks zou gelooven, dat hier nitspraak gedaan wordt over het verdienstelijk werk, van een zeer verdienstelijk man, dat niet minder dan 330 bladz. beslaat. In deze recensie wordt gezegd, dat de schrijver met het uitgeven van dit eigen werk, in plaats van uit het Hoogduitsch te vertalen, de begeerte van den recensent heeft vervuld; doch dat hij niet volkomen aan zijn wensch heeft voldaan, daar hij zich aan de orde der bijbelplaatsen heeft gebonden, en niet verkozen heeft zijne ophelderingen naar den aard der zaken in te rigten, zoo als recensent toch uitdrukkelijk verlangd had; dat de schrijver zich in het algemeen wel gekweten heeft, wat recensent, met zeer veel genoegen ziet. Voorts wordt nog gezegd, waar dit boek goed voor is; namelijk: om in geval een jong predikant voor landlieden over Matth. IX. 2-7 moet prediken, aan deze hoorders aan het verstand te kunnen brengen, dat de pas genezene geen zwaar bed heeft te dragen gehad, omdat in het oosten de bedden zeer ligt en draagbaar zijn. Ten laatste lezen wij dat in dit boek ook nog andere aanmerkingen gevonden worden, dan die betrekking hebben tot de zeden en gewoonten der oosterlingen.

G. KUIJVER. *Het geloof is uit het gehoor* enz. Van deze kleine brochure, die niet groter is dan 27 bladz., en wat haar inhoud betreft, niet als werk van hooge waarde te schatten, leest men hier een recensie, waarin vrij wat meer te lezen staat, dan in die over het werk van CRAMER VON BAUMGARTEN.

J. GLATZ *Christelijke overdenkingen*. De geheele recensie komt daarop neer, dat dit boekje wel onvertaald had kunnen blijven. Recensent maakt van deze gelegenheid gebruik, om een boekken van VAN ELIK, in 1817 uitgegeven, tegen over dit werkje aan te prijzen.

H. VAN LIL. *Het leven, de Gevoelens en Lotgevallen van WILLIAM PENN.* In deze tamelijk uitgebreide recensie lezen wij, na eene verbazend lange uitweiding of inleiding, over de vraag of eene lofrede op PENN niet beter ware, dan eene levensgeschiedenis, en of eene breede voordragt van de gevoelens van den kwaker wel doelmatig is; eigenlijk als kritiek op dit werk — niets — volstrekt niets, dan de ingewikkelde beschuldiging dat de schrijver hier niets levert, dan eene vertaling van *the memoirs of the life of W. PENN. van CLARKSON*. Deze beschuldiging kan Recensent niet bewijzen, omdat hij betuigt het genoemde werk niet te kennen. Met al dat merkwaardige worden omtrent 4 bladzijden aangevuld. De overige twee bladzijden der recensie zijn aangevuld met hetgeen uit het boek zelf uitgeschreven is. — Men ziet het den Recensent duidelijk aan, dat hij zich voorgenomen had dit boek eens regt mooi te recenseren, waartoe hij zich verplicht rekende, omdat hij, wat het eerste deel betrof, er vijf jaren toe genomen had; maar dat hij eigenlijk, nu het ter zake kwam, niet regt wist wat hij er van zeggen zou.

G. L. JAMES. *l'Anti-Ultramontain*. Dit boekje, slechts 40 bladz. groot, zou, wegens den inhoud nauwelijks zijn opgemerkt, en weldra weder vergeten, als het hiertegen niet beveiligd wierd, door eene uitvoerige recensie, die ons haar-klein vermeldt, welke dwaasheid men hierin al vinden kan. Misschien heeft de Letteroefenaar zoo veel haast met de Spreuken van CONSTIUS moeten maken, omdat hij zijn tijd voor dezen *Anti-Ultramontain* wel noodig had.

Uit het hier gegevene verslag van den inhoud van een eening nummer onzer tijdschriften zal men geredelijk het besluit kunnen opmaken, dat, als het betrekkelijk aantal half bekoekte recensies in de overige tijdschriften ook niet zoo groot ware, als in dit nummer, nogtans ons ongunstig oordeel, over den staat der vaderlandsche boekbeoordeeling, als volkomen gegrond zou kunnen geacht worden. Als dit echter zoo is, dan spreekt het van zelf, dat men van haar geen der voordeelen kan verwachten, die aan eene doelmatig ingerigte boekbeoordeeling eigenaardig verbonden zijn.

Zij levert dan voor den beschaafden man niets op, dan ten hoogste eene ontbijt-lectuur, die met andere weinig inspanning vereischende schriften, van den dag, kan afgewisseld worden, die den lezer wel eenigermate in kennis brengt met hetgeen er zoo dagelijks al uitkomt, maar toch, wegens haren onbeduidenden inhoud, terstond weder vergeten wordt. Maar nog meer: zij doet kwaad, zoodat het, in het belang der letterkunde, te wenschen ware, dat er in het vaderland liever geene, dan zulk eene openlijke boekbeoordeeling mogt bestaan. Want zij ontmoedigt menigen verdienstelijken schrijver, daar zij hem doet vreezen, dat zijn beste werk of onopgemerkt, of door eene partijdige, ten minste onbevoegde beoordeeling miskend zou worden. Zij bevordert het uitgeven van middelmatige schriften, van kleine in der haast opgestelde verhandelingen, en van allerlei ballast, omdat zij den onkundigen, al te haastigen, baat- of eierzuchtigen schrijver doet hopen, dat de boekbeoordeeling de leemten van zijn geschrift niet zoo terstond aan den dag zal brengen. Zij brengt bij een groot deel van het publiek, dat zich gaarne door gezag laat leiden, en vooral bij jonge lieden, door hare onzijdige aanprijzingen te weeg, dat menig goed oud boek met een nieuw uitgekomen van gelijke soortigen inhoud, dat veel minder waard is, verwisseld wordt, of dat men tegen menig nieuw werk, door hare magtspreuken ingezomen wordt; zij belemmert dus de beoefening der letteren en wetenschappen bij velen die nog niet uit eigene oogen kunnen zien. Voor zoo verre zij eindelijk eenen onzuiveren en bedriegelijken, ten minsten onzekeren maatstaf voor de waarde der boeken oplevert, is zij ten hoogste schadelijk voor den boekhandel, aan welks waardigheid, niet alleen hun, die er hun bestaan in vinden, maar allen, die beschaving lief hebben, ten hoogste gelegen is.

Wat de oorzaak van dezen achterlijken staat der vaderlandsche boekbeoordeeling zij, kan daarom niet zoo gemakkelijk worden uitgemaakt, omdat het in ons vaderland zelfs niet aan een overvloed van mannen ontbreekt, die, als zij er zich toe wilden zetten, in dit vak rijkelijk zouden kunnen leveren, wat er toe vereischt wierd, en omdat het Nederlandsch karakter juist die bezadigdheid en dien afkeer van oppervlaktigheid bezit, die er tot eene goede boekbeoordeeling noodzakelijk zijn. Wij hoorden eens als oorzaak noemen, dat de eigenaars, redacteuren en uitgevers van boekbeoordeelende tijdschriften meestal of geen geleerden, of zulke geleerden zijn, die op zich zelven staan, wien het dus ontbreekt of aan genoegzame kennis om hetgeen hun als recensie toegestuurd wordt, te kunnen beoordeelen, of aan genoegzamen invloed en toezichtende middelen, om zich van bevoegde hulp te kunnen verzekeren, of aan genoegzame onbaatzuchtigheid, om zich niet van de meest voordeel aanbrenge medewerking te bedienen. Wij durven niet beslissen wat hiervan zij, omdat de vaderlandsche Recensenten te zeer in het duister schuilen. Maar aan de kennis dier oorzaken is ook minder gelegen, als er buiten dat slechts een middel kon worden aangewezen, om het kwaad te verbeteren. Dit middel zou gevonden zijn, als zich onze geleerde maatschappijen van den eersten rang, of de Hoogeschoolen, of deze met elkander, zich de zaak der vaderlandsche boekbeoordeeling met ernst aantrokken. Van deze zijde moest er een tijdschrift worden uitgegeven, dat naar vaste wetenschappelijke beginsels ware aangelegd, waarin geen onbevoegde arbeid wierd toegelaten, maar waarin ook alles

wierd opgenomen, wat bevoegde mannen, door eer en voordeel daartoe aangemoedigd, wilden leveren. Wij vermeten ons niet, om op te geven, hoedanig zulk een tijdschrift zou moeten worden ingerigt. Maar zeker is het, dat de vaderlandsche Letterkunde daardoor zou verrijkt worden met iets, dat zij tot nog toe heeft ontbeerd, namelijk met eene algemeen bruikbare boekbeoordeeling, en dat daardoor meer nut zou kunnen gesticht worden, dan met de opeenstapeling van duurbetaalde, en vaak zeer magere prijsverhandelingen.

Aan de Redactie.

Een opstel in het Mengelwerk uwer Courant, getiteld: «over de gewaande vereeniging van liberaliteit en ongelooft» kwam mij voor als een gepast woord op zijnen tijd gesproken; het gaf mij aanleiding tot nadenken op dit belangrijke punt, en ik deel de vruchten van dit nadenken hierbij mede.

Zoo lang het denkbeeld blijft bestaan, dat liberaliteit en ongelooft doorgaans verbonden zijn, zoo lang men de Fransche omwenteling als het voorbeeld aanziet, waarnaar zich alle voorstanders van liberale denkbeelden rigten, zoo lang ook zullen de vijanden eener redelijke vrijheid magtige wapenen bezitten, om hunne duistere werken in een gunstig licht te stellen en in die stelling te handhaven; zij houden elken braven man, die weigert in hunne voetstappen te wandelen, ongelooft en Fransche omwentelingszucht als twee schrikbeelden voor; hij deinst op dit gezigt terug, zoekt bescherming tegen dezelve in de rijen van monniken en hovelingen, schijnbare voorstanders van vroomheid en orde, en de zaak der menschheid heeft een onherstelbaar verlies geleden, een edeldenkend mensch, door door schijn en vrees verblind, is aan hare verdediging onttrokken.

Dit moet niet alzo zijn; de tijd is daar, waarin men zonder gevaar eene redelijke vrijheid kan voorstaan en aanprijzen, en nergens kan men zulks met meer vrucht doen dan op nederlandschen grond, waar de leer door het voorbeeld bevestigd en veredeld wordt.

Met regt heeft men in het voornoemde opstel aangemerkt, dat de Fransche omwenteling bij een diep bedorven volk ontstond, dat vroeger reeds van alle Godsdienstigheid afkeerig was geworden: men voege hierbij, dat dit volk lang en hevig verdrukt was, dat in de borst der hoofden van deze omwenteling ten gevolge daarvan de hevigste hartstogten kookten; dat de goede LOBEWIJK de XVI de noodige vaastheid van karakter miste, om deze hartstogten in de juiste palen te houden, die door zijne weifelende zwakheid slechts heviger werden; en men zal inzien, dat deze omwenteling noodzakelijk al die gruwelen moest voortbrengen, die wij nog lang betreuren zullen, en die haar volstrekt ongeschikt maken om andere volken ten rigtsnoer te dienen.

De Fransche omwenteling werd, door bijzondere omstandigheden, het verfoeijelijkste misbruik van een loffelijk beginsel, en wanneer wij dit beginsel daarom zelve wilden verachten, zouden wij met ons zelve in zonderlinge tegenspraak geraken, wij zouden dan met de ongodsdienstige voorstanders dier omwenteling moeten instemmen, als die de Godsdienst beschimpten, om het bloed, dat in vroegere eeuwen in haren naam vergoten was.

Indien wij trouwens alles, wat heilig en eerbiedwaardig is, wilden verachten, omdat de mensch in het woelen zijner driften daarvan een misbruik maakte, zoo zou ons weldra niets heiligs meer over blijven: men wil moeten met vastheid en onbezweken moed het goede blijven voorstaan, het misbruik standvastig afwijzen, en het die te ver gaan, met zachtheid en ernst terecht brengen; wij moeten hunne mislagen met den mantel der liefde bedekken, maar deze mislagen niet telkens op den voorgrond plaatsen, om onze eigene verkeerdheden daarmee te verdedigen.

Vrijheid is een heilig, een onvervreemdbaar eigendom van den mensch; is een geschenk der Godheid, en hoe kan zij dus het ongelooft heminnen? Men kan den mensch deze vrijheid ontnemen en hem als slaaf aan de voeten eenes dwingelands doen kruipen; maar de angst en onrust, die den laatsten te midden zijner lijfwachten onophoudelijk kwellen, bewijzen ons duidelijk genoeg, dat deze ontvreemding de zachte bewustheid eener goede daad niet ten gevolge heeft; die angst, die onrust worden door geene magtspreuken opgeheven.

Hoe! men wil op grond van een toevallig misbruik den mensch van zijne burgerlijke vrijheid berooven? Deze vrijheid is noodzakelijk voor zijne veredeling, voor zijn geluk, voor zijne hoogere bestemming; wat zal er dan van deze hooge belangen worden?

« Een vrij volk, » zegt een verdienstelijk schrijver, « heeft misschien vele gebreken, die volk van slaven niet kent; het leeft misschien in grooter weelde, niet meer nitspating, en wat de overmoed meer veroorzaken mag; maar het laat zich ligter genezen, en zal zelfs deze gebreken met veel, dat schoon en edel is, weten te vereenigen. Hoe meer uitwendige vrijheid, des te meer inwendige beheersching door de regelen van welvoegelijkheid, orde en waarheit, zoo al niet door die van het zedelijk gevoel. Daarentegen teelt het slavenleven zonden, die niet alleen ontredender, afschuweliker en meer afzigelijk, maar ook daarenboven moeilijker te verbeteren zijn: laagheid, dierlijke wellust, loerende listigheid, duistere argwaan, kokende vraakzucht, dofte gevoelloosheid en grove belangzucht, zijn de uitwerkingen van zulk een slavenleven op het karakter van den mensch. »

In zulk een karakter zullen wij nu toch wel vergeefs ware vereeniging van den God der liefde zoeken, en ware dus het ongelooft noodwendig met de zucht naar vrijheid verbonden, zoo moesten wij de hoop op de menschen-Godsdienstige verbetering geheel en al opgeven.

Doch waartoe zouden wij de voordeelen der burgerlijke vrijheid verder uit een zetten; ieder onbevooroordeeld mensch is ook zonder dat van ons gevoelen; en waar hartstogten anders denkenden verbinden, daar baat geen betoog en geene redenering; zop hier iets nuttig kan zijn, moet zulks het edel en krachtig voorbeeld wezen, dat vrije stafen aan hunne minder gelukkige naburen geven; in verband met de vorderingen der beschaving bij deze laatste, kan men van zulk een voorbeeld allezins veel verwachten.

Wanneer het bestuur zoo veel voor de vrijheid zijner burgers doet, als met bewaring der openbare rust eenigzins vereenbaar is; wanneer het welvaart en verlichting bevordert, en tevens niet eene vaste hand het uitspaten van ongeoorloofde en hevige neigingen tegengaat; wanneer het volk, op het voorbeeld zijner bestuurders, aanhoudend naar hooger volkomenheid streeft, en de Godsdienst als het hoogste punt van die volmaking beschouwt, dan zal zulk een vrije staat door een magtig voorbeeld op het hart en den geest van hen werken, die de vrijheid als de kweekster van zedeloosheid beschouwen.

TWIST TUSSCHEN DEN GENERAAL GOURGAUD EN SIR WALTER SCOTT.

In de dagbladen van Parijs is de volgende brief van den generaal GOURGAUD geplaatst:

» Ik reisde in het zuiden van Frankrijk, toen een berigt van de hatelijke betichtingen, door WALTER SCOTT, in zijnen laatste roman van het LEVEN VAN NAPOLEON BUONAPARTE, tegen mij gemaakt, mij ijlings naar Parijs heeft terug gevoerd. Ik heb de bladzijden, waarin men mijn karakter tracht te bezoedelen, met verontwaardiging gelezen. Zoo ik daar

op antwoord, is het, dat een verachtelijk stilzwijgen niet altijd voldoende tegen den laster is.

» Gekozen, ik weet niet waarom, tot voornaam slagoffer eener helche zamenspanning, heb ik, bij de lezing der hoofdstukken over de gevangenschap van Keizer NAPOLEON op *St. Helena*, het doel van den schrijver en het aan hem opgegeven plan kunnen doorgronden. De algemeene kreet, die in Europa over de verfoeilijke behandeling, welke het Engelsche ministerie den achtbaarsten en grootsten zijner vijanden heeft doen verduren, is opgegään, heeft hetzelfde de noodzakelijkheid doen inzien, om de schande, welke zijne daden aankleefde, af te schudden.

» De schrijver van PAULS *Brieven* heeft in last gekregen, om der wereld te bewijzen, dat geheel de harde behandeling van den doorluchtigen gevangene hare verschooning vindt in de noodzakelijkheid om zijne ontvlugting te voorkomen.

» Die plannen van ontvlugting en hunne belagchelijke middelen van volvoering, welke de verdediger van het Engelsche ministerie zoo dienstig verhaalt, zijn een verzinsel. Nooit is Keizer NAPOLEON voornemens geweest van *St. Helena* te ontvlugten. Indien hij dit voornemen werkelijk had gekoesterd; zou zijn gedrag geheel anders geweest zijn; dan zou hij getracht hebben sir *Hudson-Lowe* aan zich te verbinden, niet door beloften van eer of geld, maar door het meeslepende zijner manieren, het verrassende van zijn onderhoud, door het onweersstaanbare vermogen aan de genie eigen. Het belang, dat de gevangene held zijne bewaker zou ingeboezemd hebben, zou vertrouwen gekweekt, de gestrenghed der voorzorgen verzacht, de middelen van ontvlugting vermenigvuldigd hebben; goud, stoutmoedigheid en goed geluk zouden het overige hebben gedaan.

» Het verlangen, om *St. Helena* vltgende te ontkomen, hield NAPOLEON zoo weinig bezig, dat hij nooit eenige berekening over de kansen daartoe maakte. Geheel vervuld met de gedachte, dat de loop der zaken hem met den tijd op het tooneel der wereld zou terugvoeren, hield hij zich onledig met de waarschijnlijkheden daarvan te berekenen, zonder te voorzien, dat de dood, en welke dood! zoodra de verwezenlijking daarvan zou keeren.

» Ten einde zijne lijdzaamheid te toonen en zich van de vernederingen en de plagerijen van een onrustig en tiranniek toezigt te bevrijden, had NAPOLEON zelf aan den admiraal sir GEORGES COCKBURN het zekerste middel aangewezen om de vrees voor zijne ontvlugting weg te nemen, en dit middel was, dat geen schip zou vertrekken zonder dat men zeker was van de tegenwoordigheid van den doorluchtigen gevangene op eenig deel des eilands.

» Na zoo den vasten wil van den Keizer aangetoond te hebben, kom ik terug op de infame betichting van den engelschen schrijver; hij doet mij, niet in de ronde taal van een weldenkend en naauwgezet schrijver, maar door de wendingen van een behendig lasteraar, voorkomen als den man, die het Engelsche gouvernement op het spoor zou gebragt hebben van de talrijke middelen, die de gevangene had om te ontkomen, en dit zou de zijdelingsche oorzaak geweest zijn van de tegen hem genomen strenge maatregelen.

» Ik zal mij niet verlagen om reden te vragen, uit welk belang ik met zoo zwarte ondankbaarheid den man zou beloofd hebben, wiens toegenegenheid den roem mijns levens uitmaakt. De beste wederlegging van eene zoo hafelijke aanwrijving zal het verhaal van het gebetorde zijn.

Gedurende mijn gansche verblijf op *Longwood*, bijna drie jaren, heb ik, hetzij middellijk of onmiddellijk, geenerlei betrekking met *Hudson-Lowe* gehad, en niet eenmaal met hem gesproken. Gedurende deze drie jaren, schenen de tegen den Keizer gebezigde maatregelen van toezigt hem toe, het toppunt van wreedheid en hoon bereikt te hebben, vooral in 1816, toen de heer LAS-CASES werd opgeligt. Het is dus stellig onwaar, dat eenige ontdekking van mij aanleiding zoude gegeven hebben tot de maatregelen van dwang, die sinds 1815 in gebruik waren.

» Mijn vertrek van *St. Helena* had evenmin tot oorzaak de behoefte van mijne familie weder te zien, als de verzwakking mijner gezondheid. Het aanyoeren eener leverziekte was slechts een voorwendsel van mijne zijde.

» Ik had voor NAPOLEON in zijn ongeluk alle mijne neigingen en belangen achter gesteld; en mijne eenige eerezucht op *St. Helena* was, voor hem te sterven. Dan het doet niets af waarom ik vertrok; den 15. Februarij 1818 verliet ik *Longwood*.

» Eerst toen, en wegens de bemoeijingen welke mijne inscheping vereischte, spraken de gouverneur en de heer STURMER tot mij van den Keizer, die, hoewel uit verschillende hoofde, aldaar bij ieder een belang wekte en het edel onderwerp van alle gesprekken was. Ik weet niet welken draai sir HUDSON LOWE in zijne brieven gegeven heeft aan hetgeen, waarop ik te antwoorden, of dat ik bij die gesprekken te zeggen had; maar ik vind de bedoeling, daarvan onwaardiglijk missteld in de door den Engelschen romanschrijver medegedeelde uittreksels. Hoezeer ik in eenen zeer neteligen toestand geplaatst, en genootzaakt was om hen te ontzien, van wier willekeur ik afhing, heb ik echter nooit, gelijk WALTER SCOTT wil, de zekerheid van mijne terugkeer naar *Europ* gekocht voor eenig woord, dat mijner onwaardig is. Dat het welbekende voornemen van NAPOLEON was, om niet te ontvlugten, was het natuurlijk, dat ik onbewimpeld mijn gevoelen zeide over de nietigheid der bovenstaande voorzorgen, die omtrent den doorluchtigen gevangene gebezigd werden; maar noch sir HUDSON LOWE, noch eenig ander, heeft uit mijne woorden datgene kunnen afleiden, wat men thans zoo schandelijk doet.

» Te *Londen* heb ik lord BATHURST noch eenigen der ministers gezien. Alleen ben ik, gelijk dit moest, bij den heer CAULBURN, onder-secretaris van staat, ontboden geworden. Het schijnt dat hij niet veel van mij verwachtte, want hij liet mij slechts twee of drie malen roepen.

» Dit is mijn geheele omgang met het Engelsche gouvernement. Spoedig daarop maakte dit gouvernement, met wreedaardige gestrenghed, ten mijnen opzichte gebruik van de *allien-bill*, liet mij in mijne wopng oplichten, mijne papieren in beslag nemen, en mij op eenen hoek des vasten lands nederwerpen. Daar, als uit de maatschappij gebannen, beurtelings door de Russische, Obstenriksche, Nederlandsche en Beijersche regeringen en door de Deensche zelfs verstooten, heb ik twee jaren eerst te *Hamburg* en daarna te *Frankfort* doorgesukkeld, tot dat de tranen mijner oude moeder mij den ingang in mijn vaderland openden.

» Nu tart ik iedereen een geschrift, eene bloote nota, een enkelen regel van mij bij te brengen, waaruit niet blijken de gevoelens van trouwheid, van verknochtheid, welke ik den grooten man verschuldigd ben, die mij met zijne achting en gemeenzaamheid vereerde en zijne weldaden tot over het graf jegens mij uitbreidde. Wat vermogen, bij een met geestdrift aan hem gewijd leven, de ellendige aantijgingen van eenen vreemdeling, eenen onverzoenelijken en onzinnigen vijand van Frankrijk en de Franschen? Heeft hij gemeend, vrijspraak bij het nageslacht te bewerken voor de beulen van den ongelukkigen held, die zich aan de Britsche trouw en eer overgegeven had? Welk geloof kan bij de tijdgenooten eene regtvaardiging van het ministerie van CASTLEREACH, van BATHURST, verdienen, welke op de berigten hunner agenten gegrond is en tien jaren later bekend gemaakt wordt? Wat vermogen de mij toegeschrevene woorden, welke alle mijne daden logenstraffen? Waarom zoo lang gewacht om zich daarvan te bedienen? Waarom daarvan geen ge-

bruik gemaakt, toen de ministers, op mijne in 1819 bij het parlement ingebragte klachten, zulke hevige aanvallen door te staan hadden, wegens het zoo onwaardiglijk tegen mij gebezigde geweld? Dit was toch het tijdstip en het middel om de belangstelling in mijnen rampspoed te verzwakken.

» Dan reeds telang bij deze lage aanvallen verwijfd; iets in mij zegt mij, dat dergelijke lasteringen mij niet kunnen deeren; daar zijn beledigingen die eer aandoen. Welke billijkheid kon ik verwachten van de veile pen en de hatende ziel van den schrijver, die den hoogsten rampspoed belagchelijk zoekt te maken, die het sterkst gevestigd karakter tot eene karikatuur maakt, en met barbaarschen spotlust, NAPOLEON van zelfmoord beschuldigt, omdat hij den verterenden hoon niet weerstond, onder welken zijn edel leven eindigde.

De Generaal GOURGAUD.

Een ieder weet, dat in de jaren 1813 te *Praag* onderhandelingen werden aangeknoopt, om een van beide zijden gewenscht vredestraktaat tot stand te brengen. — Maar weinigen is het bekend; dat deze onderhandelingen met nog onëindig meer ijer te *Dresden* werden voortgezet. — Men stond op het punt eener gelukkige beslissing, toen eene, op zich zelve onbeduidende omstandigheid alle, met zooveel moeite en opoffering befeikte ontwerpen plotseling over hoop wierp en alles tot den vorigen chaos terugbragt. — Men was het over alle voorwaarden van den vrede volkomen eens, en NAPOLEON was gereed, om dezelve te teekenen. Te dien einde gaf MARET, hertog van *Bassano*, hem de pen in handen, welke *Europa* na zoo vele jaren van verwoesting en schrik de rust zoude schenken, er bijvoegende: «Dit maal, Sire, zal men ten minste niet durven zeggen, dat gij den vrede geeft, maar dat gij denzelfden aanneemt.» — Deze woorden maakten den Keizer opmerkzaam, eenige minuten staarde hij den hertog aan, wierp hem daarop toornig de pen toe en verklaarde, dat hij niet wilde onderteekenen.

Weinige dagen daarna verloor hij den slag bij *Leipzig*.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 9. September 1598 overleed FLORIS VAN PALLANT, graaf van *Kuilenburg*, die diep gewikkeld was in de Nederlandsche beroerten.

Den 9. dito 1627 overwon de admiraal PIET HEIN de zilvervloot. De buit werd naar *Amsterdam* gebragt, ter waarde van ruim elf en een half millioen gulden, schoon door het volk veel gestolen was.

Den 9. dito 1805 werd de decim. kalender door NAPOLEON afgeschafft.

Den 10. dito 1299 overleed graaf JAN I. te *Haarlem*.

Den 10. dito 1824 werd de eerste steen gelegd aan het nieuwe tolhuis te *Kroonstad*.

Den 12. dito 1709 viel de beruchte veldslag bij *Malplaquet* voor, in welke het kruisvolk van den prins van Oranje den vijand deed wijken en de bondgenooten overwon.

Den 11. dito 1185 werden ANDRONICUS I., Keizer van *Konstantinopel*, de oogen uitgestoken.

ARNHEM, den 11. September.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal:

Den 10 Sept. 1 El 6 Palm o Duim; gewassen o D. gevallen 5 D

Den 11 dito 1 El 5 Palm 5 Duim; gewassen o D. gevallen 5 D

+ + + De BURGEMEESTER en ASSESSOREN der GEMEENTE HUMBELLO en KEPPEL zijn voornemens om, onder nadere approbatie van Hun Edele Groot Achtbaren de Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, op Donderdag den dertienden der maand September, des voormiddags ten tien ure, ten huize van J. A. N. DEN BRINKE, te *Hoogkeppel*, publiek aan de minstaannemenden aan te besteden:

Het BOUWEN van eene geheel Nieuwe SCHOOL, te *Hoogkeppel*, met alle de daartoe noodige MATERIALEN; waarvan de Teekening, Bestek en Conditiën van heden aan ter Secretarie van de Gemeente en ten huize waar de Besteding zal plaats hebben, ter visie zal liggen.

Ulenpas, den 4. September 1827.

De Burgemeester en Assesoren voornoemd, F. W. VAN DER BORCH, Vt.

AANBESTEDING.

GECOMMITTEERDEN uit de Geërden des Kerspels ANDELST, zijn voornemens op Woensdag den 19. September 1827, des voormiddags om tien ure, ten huize van de Wed. DEYS, in het *Zwaantje* aldaar, aan de minstaannemenden te doen Besteden:

Het LEGGEN van TWEE ZINKLAGEN, ter lengte van ongeveer 380 ellen, langs den Schaardijk van *Andelst*, met alle de daartoe noodige MATERIALEN.

Waarvan de Konditiën van Aanbesteding zes dagen te voren ter visie zullen liggen ten huize voornoemd, alsmede van de Wed. CRYNEN te *Lendt*. — Zullende Maandag en Dingsdag vóór de Betsteding de noodige aanwijzing op de plaats zelve worden gedaan.

ZEG HET VOORT.

+ + + Op Maandag den 24. September 1827, ten huize van J. R. NAEFF, kastelein in 't Heeren Logement, te *Velp*, des avonds ten 5 ure, zal, bij openbare veiling,

ten overstaan van den Notaris Mr. GERARD VAN ECK, residentende te *Arnhem*, op hoogen worden ingezet en veertien dagen daarna, op Maandag den 8. October daaraanvolgende, ter zelve uur en plaats bij afslag worden verkocht: het LANDIGOED OMMERSHOF, gelegen in het Dorp *Velp*, gemeente *Rheden*, op ongeveer vijftien minuten van *Velp*, 1/2 uur van *Rosendaal* en *Beekhuizen*, een klein uur van *Arnhem* en vijf uren van *Zutphen*, tuschen deze beide steden op eene zeer geringen afstand, ten zuiden van de Klinkerstraatweg, en zuiks in navolgende perceelen en massa's, als:

1. Een modern, zeer hecht, sterk en wel onderhouden HEERENHUIS, waarin vier BENEDEN- en zeven BOVENKAMERS, meest alle gestukadoord en behangen, PROVISIE- en DOMESTIEKEN KAMERS, KEUKEN, KELDERS, DROOG- en andere ZOLDERS, met annexe KOETSHUIS en STALLING voor zeven paarden, zeer net en kostbaar betimmerd; voorts eene zeer ruime BEESTENSTAL, op eenen kleinen afstand ter zijde van het Huis eene rondvormige BERGSCHOUR of MANEGE. — Eene TUNMANSWONING, alsmede niet verre van het Huis aan en bij de Broei- en Moestijnen staande, die zeer gunstig gelegen en vruchtbaar zijn, en waarin, behalven den aanleg voor Broeijerij, eene gemetselde BLOEMENKAST.

Voorts MENAGERIE, STEENEN DUIVENTIL, BOOMGAARD, opgaande BOOMEN en andere HOUTGEWASSEN, WA-

TERPARTYEN, WANDELINGEN en WEILAND voor het Heerenhuis gelegen, alles te zamen groot ongeveer negentien Bunders en vijftig Roeden.

2. Eene BOERENHOFSTEDÉ, genaamd *Bijljes-hofstede*, tegen het voorafgaande perceel gelegen, bestaande uit eene BOERENWONING, met ACHTERHUIS, SCHUUR, BOOMGAARD, TUIN en TABAKSLAND.

Voorts een Kamp BOUWLAND, *Hermenskamp* genaamd, te zamen groot circa 2 Bunders en 27 Roeden, mitsgaders ongeveer 2 Bunders en 98 Roeden WEILAND, om en bij het Boerenhuis gelegen, gedeeltelijk schietende tegen de Boomgaard en Gracht en het eerste perceel. — Behoorende tot dit perceel mede eene dubbele rij opgaande EIKEN- en DENNENBOOMEN.

3. Eene WEIDE, genaamd *de Dorrekamp*, waarbij is aangekroond een gedeelte van den *Elst*, groot ongeveer 5 Bunders en 11 Roeden, met de BEPOTING op den Kotersdijk, voor zoo ver dit perceel zich aldaar uitstrekt en waar tegen hetzelfde grenst ter eenre, schietende hetzelfde ter andere zijde tegen de Gracht in het eerste perceel begrepen.

Massa van de perceelen No. 2 en 3.

4. Eene WEIDE, genaamd *de Gulden Bodem*, groot ongeveer 3 Bunders en 40 Roeden, schietende aan de eene zijde tegen den Kotersdijk en ter andere zijde tegen een driehoekig Boschje met ELZENHOUT bepoet, hetwelk tot dit perceel behoort.

5. Eene WEIDE, genaamd *de Elswede*, groot ongeveer 1 Bunder en 70 Roeden, schietende aan de eene zijde tegen den Kotersdijk en aan de andere zijde tegen het eigendom van mevrouw *Riëbell*.

Voorts nog eene WEIDE, *het Weidje* genaamd, groot ongeveer 85 Roeden, naast de zoo even gemelde Elswede gelegen.

6. Eene WEIDE, genaamd *de Winkelsweide*, groot ongeveer 3 Bunders en 40 Roeden, grenzende aan de eene zijde tegen den Kotersdijk en aan de andere zijde tegen de Wetering.

7. Eene WEIDE, *de Elskamp* genaamd, groot ongeveer 1 Bunder en 42 Roeden, grenzende aan de eene zijde de Velpschie gemeente en aan de andere zijde de Wetering.

8. Een stuk BOUWLAND, genaamd *het Kraispud*, groot ongeveer 1 Bunder en 28 Roeden, grenzende aan de eene zijde eenen gemesten weg en aan de andere zijde het volgende negende perceel.

9. Een stuk BOUWLAND, groot ongeveer 85 Roeden, naast het voorgaande perceel, grenzende ter eenre het voorafgaande 8. perceel, en ter andere zijde het land van *Roelofs*.

Massa van de voornoemde negen perceelen.

Ten aanzien der Condities van verkoop kan men zich vervoegen ten Kantore van genoemden Notaris in de Bakkerstraat te *Arnhem*, zullende van het te verkoopen aapwijzing worden gedaan door den Tuinman op de plaats wone.

De Notaris *J. Busgers* en *G. van Eck*.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

3. Het schoon, voor de jacht bijzonder wel, en nabij den Straatweg aan de *Grebbe* gelegen, LANDGOED *HEMMESTEIN*, in het geheel groot circa 44 Bunders, op eene som van f 20,100:00.

4. De BOUWHOEVE, *PAPEKAMP*, in het geheel groot 22 Bunders, op eene som van f 6200:00.

5. De 3 BLOKKEN TIEND, genaamd de *Heimbergerthiend*, op eene som van f 4500:00.

6. De 2 ZITBANKEN in de Hervormde Kerk te *Rheenen*, op eene som van f 25:00.

Dat de finale toewijzing in het voormelde Logement zal plaats hebben op *Vrijdag den 14. September 1827, des middags ten 12 ure*. — Komende de Plaatsen bezigtigd en bewandeld worden op den 6., 7., 12., en 13. September, van des voormiddags 10 tot des namiddags 3 ure, mits voorzien zijnde van een permissie biljet, ter bekoming waarvan men zich kan vervoegen ten kantore van Mr. *H. B. van DAALEN*, Notaris te *Wageningen*, alwaar inmiddels, gelijk mede ten kantore van den Notaris *L. LIBERT*, te *Rheenen*, nadere informatie te bekomen zijn.

§ § § Alle de genen welke iets verschuldigd zijn aan — of te vorderen hebben van den onder beneficie van Inventaris aanvaardden Boedel van wijlen den heer Mr. *H. W. van MEURS*, worden verzocht daarvan betaling en opgave te doen voor den 15. September 1827, ten Kantore van den Notaris Mr. *J. BUSGERS* te *Arnhem*.

† † † Al degenen, welke iets verschuldigd zijn aan, of te vorderen hebben van *WILLEM MULDER*, te *Amsterdam*, worden instantelijk verzocht, zich vóór of op den 1. October 1827 te vervoegen ten huize van den Heer *J. D. KLAASEN*, Deurwaarder bij de Regtbank van eersten aanleg, zitting houdende te *Arnhem*, wonende te *Nijkerk* aan de Kolk, ten einde aldaar, omtrent het een en ander met den Ondergeteekenden, als deszelfs gevolmachtigde, de noodige schikkingen te maken.

C. H. ARDESCH.

† † † Er wordt gevraagd op voordeelige Condities, in een der aangenaamste steden in de provincie *Gelderland*, een bekwaam TUINMAN, licht en gezond of gehuwd zonder kinderen; die, behalve met de Broeders en Trekkesters wien om te gaan, ook de vereischte bekwaamheden bezitten in het tweeken en snoeien van Boomen en Heesters, en voorzien met behoorlijke Getuigschriften van bekwaamheid en onberispelijk gedrag, kunnen zich adresseren met vrachtvrije brieven onder letter R., bij de Heeren *E. Y. BUS* en *VAN HATTEM*, Boekverkoopers te *Wageningen*.

§ § § Eene JUFFROUW, van goeden huize, die eene beschaafde en Godsdienstige Opvoeding genoten heeft, en wat welke men allezints voldoende Getuigenissen bekomen kan, verlangt geplaatst te worden in eenen goeden huisselijken kring, ter opvoeding en verzorging van jonge kinderen, of bij eene bejaarde Dame tot gezelschap en hulp.

Adres met vrachtvrije brieven onder Lette Z., bij den Boekhandelaar *J. F. THIEME*, te *Nijmegen*.

AMSTERDAMSCHE STOOMBOOT-MAATSCHAPPIJ.

AMSTERDAM EN KOOPMANSCHAPPEN.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.

Arnhem, den 11. September 1827.